

[Starcke.]

vendt sig til Ministeriet, og efter de Oplysninger, jeg har, har Justitsministerens Sekretær meddelt Prien, at Justitsministeren vilde ønske en Samtale med ham imellem Jul og Nytaar. Denne Samtale fandt aldrig Sted, og Henri Prien har gentagne Gange henvendt sig baade til Justitsministeren og til Statsministeren med Anmodning om en Samtale. Disse Anmodninger er ikke blevet besvaret. Henri Prien har derefter foreslaaet, at man kunde give ham en Samtale med en Socialdemokrat, som nød Tillid baade hos Justitsministeren og Statsministeren og hos Prien. En saadan Henvendelse blev heller ikke besvaret. Men et Brev af 21. Januar, som Prien havde sendt til Statsministeren — jeg indrømmer af et voldsomt Indhold —, blev overgivet til Politiets Efterretningstjeneste, hvorefter Prien blev underkastet langvarigt Forhør.

Saa vidt jeg forstod den højtærede Justitsminister, er Grunden til, at der ikke er foretaget noget imod Prien i de tre Maaneder, der er forløbet, siden hans Pas og Opholdstilladelse udløb den 23. Januar, den, at man vilde give ham rigelig Tid. Men alligevel sagde den højtærede Justitsminister selv, at han ikke havde fulgt Sagen senere, og at han ikke engang var bekendt med Arrestationsdatoen. Jeg vil gerne lige spørge, om der foreligger noget om, hvorvidt der er en Sammenhæng mellem de to mærkelige Begivenheder: at man, efter at Prien havde haft Ophold her i Landet i over tre Maaneder, efter at hans Pas var udløbet, saa slog til den 9. Maj, paa et Tidspunkt, da alle tre Ledere af Oppositionspartierne i denne Sal var i Haag.

Der har været en ualmindelig hurtig Ekspedition af den Prienske Sag fra hans Arrestation til hans Udvisning af Landet, en hurtig Ekspedition, som man maatte ønske kunde være Forbilledet for mange offentlige Kontorer. Men det, som jeg har mest at bebrejde den højtærede Justitsminister i denne Sag, er, at man ikke har rejst disse Anklager mod en Mand, medens han var her i Landet og kunde faa Lejlighed til at svare. Det er en gammel grundfæstet Retsregel: audiatur et altera pars, men Justitsministeren fremfører sine Udtalelser i „Sorø Amtstidende“, efter at Munden er lukket paa Henri Prien, og har ikke engang i Dag kunnet give en tungtvejende Argumentation for sine Udtalelser. Det synes jeg er meget uheldigt, og jeg vil derfor endnu en Gang anmode den højtærede Justitsminister om at dokumentere sine Udtalelser eller tilbagekalde dem, fordi

det vilde være uheldigt, om den Retssag, som Henri Prien har rejst mod Justitsministeren, skulde medføre Justitsministerens Domfældelse.

Justitsministeren hævdede, at Henri Prien vakte Uro i Sydslesvig, og det er vist rigtigt, at han har vakt Uro i Sydslesvig, men naar Justitsministeren tilslutter sig det Synspunkt, at Henri Prien i Sydslesvig kun har 1½ Tilhænger, saa maa det være en meget begrænset Uro, han kan rejse paa Basis af dette Tilhængerskab.

Justitsministeren mente desuden, at i den sidste Tid var Prien begyndt paa Angreb paa Kommunismen for at skabe sig et Levebrød i Antikommunismen. Folk, der har fulgt Prien i hans Virksomhed, er klar over, at han altid har været Individualist, og at han, selv om han i en vis Periode har været Socialdemokrat, aldrig har været Tilhænger af Kommunismen. Det er ikke en ny Linie i hans Politik, men det er en Linie, som maaske nok saa meget ligger i hans Konstitution og Idéverden.

Jeg skal altsaa slutte disse Bemærkninger med endnu en Gang at bede den højtærede Justitsminister om at dokumentere sine Udtalelser, saa man kan se, hvad der er Grunden til hans Fremgangsmaade over for Henri Prien.

Justitsministeren (Busch-Jensen): Jeg er maaske en lidt ung og lidt naiv Mand, men jeg har virkelig undret mig over, at Alverden rykkede i Leding med deres uforgribelige Mening om Prien-Sagen og mine Ugeringer i den uden at begynde paa den Maade, jeg vilde være begyndt paa, nemlig først at forhøre mig om, hvordan det virkelig hang sammen. Nu maa jeg sige, at jeg maaske maa revidere min Opfattelse en Kende, fordi jeg ser, at det ærede Medlem Hr. Starcke, der maaske nok er yngre end jeg, men som jeg ikke havde antaget for mere naiv, følger den samme Fremgangsmaade. Jeg tror, at hele denne Debat og det Beslag, den lægger paa det høje Tings Tid, kunde være undgaaet, hvis det ærede Medlem Hr. Starcke havde søgt Oplysning hos mig; men nu staar vi jo i det, og saa maa vi fortsætte.

Jeg tror ikke, man med Rette kan forlange af mig, at jeg her skal redegøre for eller dokumentere de Udtalelser, som i „Sorø Amtstidende“ er lagt mig i Munden. Det er rigtigt, at jeg har haft en lang Telefonsamtale med „Sorø Amtstidende“, som ringede mig op; og jeg har formodentlig sagt det meste af det, der staar der. Noget af det kan jeg se, at jeg ikke har sagt saa-